

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622201799
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6622201799.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 1 593,69 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/34/2022-120 zo dňa 12. apríla 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/34/2022-120 zo dňa 12. apríla 2023 vo výroku II. a III. z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. zastavil konanie v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 18 % ročne zo sumy 557,82 eur od 16. decembra 2020 až do zaplatenia, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 27 % ročne zo sumy 531,79 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia a v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 26,16 eur. Výrokom II. zamietol žalobu o zaplatenie 1 567,53 eur s príslušenstvom. Výrokom III. rozhodol tak, že žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou, doručenou okresnému súdu dňa 27. apríla 2022, domáhal zaplatenia sumy 1 593,69 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 557,82 eur od 3. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 27,00 % ročne zo sumy 531,79 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 612,54 eur od 3. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 408,52 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 546,47 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia a náhrady trov konania.

1.2 Žalobca podaním zo dňa 18. mája 2022 zobral žalobu späť v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 557,82 eur od 16. decembra 2020 až do zaplatenia, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia, vo výške 27,00 % ročne zo sumy 531,79 eur od 17. augusta 2019 až do zaplatenia a v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 26,16 eur a v tejto časti žiadal konanie zastaviť.

1.3 Z vykonaného dokazovania na základe predložených písomných dôkazných prostriedkov súd prvej inštancie podľa § 150 ods. 1 CSP považoval v konaní za nesporné, že sporové strany uzatvorili dňa 4. decembra 2018 tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj len ako „zmluva o viazanom úvere I“, „zmluva o revolvingovom úvere II“, „zmluva o revolvingovom úvere III“).

1.4 Predmetom sporu bolo posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie celej dlžnej čiastky úverov na základe žalobcom vyhlásenej predčasnej splatnosti úverov. Súd prvej inštancie subsumoval uplatnený nárok zo zmluvy o viazanom úvere I/, zmluvy o revolvingovom úvere II/, zmluvy o revolvingovom úvere III/, ako spotrebiteľské právne vzťahy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že sporové strany uzatvorili zmluvu o viazanom úvere I/, zmluvu o revolvingovom úvere II/, zmluvu o revolvingovom úvere III/ podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca účinne nepristúpil k okamžitému zosplateniu spotrebiteľských úverov. Nepreukázal, že boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre využitie práva veriteľa na predčasné zosplatenie úverov podľa § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k všetkým trom zmluvám o úvere. Žalobca pred vyhlásením okamžitej splatnosti úverov nevyzval žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na zaplatenie dlžnej sumy s tým, že inak môže pristúpiť veriteľ k predčasnému zosplateniu úverov zo zmluvy o viazanom úvere I/, zmluvy o revolvingovom úvere II/, zmluvy o revolvingovom úvere III/. To znamená, že podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanú nepoučil o tom, že ak si svoje záväzky v lehote 15 dní nesplní, môže požadovať splatenie celej dlžnej sumy zo zmlúv o úvere. Uvedená povinnosť (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) žalobcovi vyplýva z uvedeného ustanovenia zákona, ktorej nedodržanie má za následok, že predčasné zosplatenie úverov zo zmluvy o viazanom úvere I/, zmluvy o revolvingovom úvere II/, zmluvy o revolvingovom úvere III/, súd prvej inštancie považoval za neplatné právne úkony podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko odporujú zákonu. Hoci z oznámení o predčasnom zosplatení úverov vyplýva, že žalovaná neuhradila svoje záväzky napriek predchádzajúcim výzvam žalobcu na úhradu, tieto výzvy žalobca v konaní nepredložil, hoci na to bol vyzvaný.

1.5 Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcovi ostal nárok na zaplatenie jednotlivých splátok za podmienok podľa zmluvy o viazanom úvere I/, zmluvy o revolvingovom úvere II/, zmluvy o revolvingovom úvere III/. Žalobca neuviedol rozhodujúce skutkové okolnosti a nenavrhol ďalšie dôkazy, z ktorých by súd prvej inštancie mohol určiť výšku jednotlivých splátok, ktoré splátky sú po lehote splatnosti s poukazom na konkrétne úhrady žalovanej. V sporovom konaní je základnou povinnosťou žalobcu uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a predložiť za účelom ich preukázania dôkazy tak, aby bol v spore úspešný vo vzťahu k nároku, ktorý žaluje. Podmienkou však je, aby súd vedel tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia podporené príslušnými dôkazmi podradiť pod konkrétne ustanovenia právnej normy. Pritom platí, že súd nie je povinný za žalobcu vyhladávať rozhodujúce skutočnosti z predložených dôkazov, aby tým nahrádzal procesne činnosť žalobcu. Podľa § 132 ods. 2 CSP opisanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Keďže žalobca vo vzťahu k nároku na zaplatenie jednotlivých splátok neunesol bremeno tvrdenia, súd prvej inštancie sa nezaoberal ďalej v spore otázkou dôvodnosti tohto nároku. Súd prvej inštancie uviedol, že tento postup zvolil v súlade so zásadou „nova iurit curia“ (súd právo pozná), pretože túto zásadu je možné aplikovať len za predpokladu, že žalobca opíše rozhodujúce skutočnosti k uplatnenému nároku na zaplatenie žalovanej sumy. Žalobca sa nariadeného pojednávania dobrovoľne nezúčastnil a svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania. Vzhľadom na to sa dobrovoľne vzdal práva na predbežný právny názor súdu podľa § 181 ods. 2 CSP, na základe ktorého by mal oprávnenie doplniť rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k nároku na zaplatenie jednotlivých splátok, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.6 Keďže žalobca vzal podanú žalobu v časti späť pred otvorením pojednávania, súd prvej inštancie konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil z dôvodu rešpektovania dispozičného oprávnenia žalobcu.

1.7 Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, tak že žalovaná ako procesne úspešná strana sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Žalovaná bola v spore procesne úspešná, pretože súd žalobu zamietol. Súd prvej inštancie však z obsahu spisu nezistil žiadne trovy žalovanej, keďže žalovaná bola v spore pasívna. Z toho dôvodu jej súd prvej inštancie nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca (ďalej aj len „odvolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá. Žalobca uviedol, že sa žalobným návrhom domáhal peňažného plnenia, pričom právny dôvod uplatneného nároku v žalobe výslovne neuviedol. V žalobe opísal v súlade s ust. § 132 CSP rozhodujúce skutočnosti, keď okrem iného tvrdil, že strany uzavreli dňa 4. decembra 2018 tri úverové zmluvy, na základe ktorých poskytol žalovanej vo vzťahu k zmluve o viazanom úvere I/ úver v sume 578,- eur, vo vzťahu k zmluve

o revolvingovom úvere II/ úver v sume 365,74 eur a , vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere III/ úver v sume 546,- eur. Tvrdil, že žalovaná do dňa podania žaloby vrátila len: vo vzťahu k zmluve o viazanom úvere I/ sumu 30,39 eur, vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere II/ sumu 30,- eur a vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere III/ sumu 30,- eur. Toto skutkové tvrdenie nebolo žalovanou počas konania popreté, t. j. v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa považuje za nesporné. Sporným skutkom sa stalo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úverov voči žalovanej. Mal za to, že aj v prípade, ak súd dospel k záveru, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úverov voči žalovanej nebolo v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a bolo neúčinné, mal tak súd vychádzať z pôvodného dojednania obsiahnutého v úverovej zmluve o plnení dlhu v splátkach a priznať mu plnenie z jednotlivých už splatných a ešte nepremičaných mesačných splátok. Bol názoru, že v dispozičných konaniach, ktoré sa začínajú na základe návrhu, je súd viazaný návrhom a nemôže ho prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa žalobca domáha. Zároveň sa nestotožnil s názorom súdu, že by v prípade sporných skutkových tvrdení v priebehu súdneho konania mal sám upravovať návrh, a to najmä s prihliadnutím k tomu, že predmetom konania je peňažný dlh vzniknutý neuhradením jednotlivých mesačných splátok.

2.1 Žalobca konštatoval, že žalovaná nepoprela jeho tvrdenia týkajúce sa výšky splátok ani dátumov ich splatnosti. Súd prvej inštancie tak musel mať za preukázané, že jednotlivé mesačné splátky oboch úverov boli splatné k 15. dňu v mesiaci, pri zmluve o viazanom úvere I/ vo výške 30,39 eur od januára 2019 do decembra 2020 a splatné k 10. dňu v mesiaci, pri zmluve o revolvingovom úvere II/ vo výške 30,- eur od februára 2019 do zaplatenia a pri zmluve o revolvingovom úvere III/ vo výške 15,- eur od januára 2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie tak musel mať za preukázané, že v čase vydania rozsudku (dňa 12. apríla 2023) boli splatné a zároveň ešte nepremičané mesačné splátky v rozmedzí od 10. mája 2019 do 10. apríla 2022, konkrétne pri zmluve o viazanom úvere I/ išlo o 20 splátok, každá vo výške 30,39 eur = 607,80 eur a pri zmluve o revolvingovom úvere II/ 48 splátok, každá vo výške 30,- eur = 1 440,00 eur a pri zmluve o revolvingovom úvere III/ 48 splátok, každá vo výške 15,- eur = 720,00 eur. Súd prvej inštancie napriek tomu žalobu v celom rozsahu zamietol. Z výšky súčiny jednotlivých splatných splátok vyplýva, že suma 2 767,80 eur prekračuje žalobcom určený predmet konania (sumu 1 567,53 eur), čo zároveň preukazuje fakt, že ním uplatnené peňažné plnenie bolo dôvodné.

2.2 Žalobca bol presvedčený, že v konaní poskytol taký skutkový základ, ktorý umožňoval súdu, aby mu priznal uplatnené peňažné plnenie aj v prípade, ak malo toto plnenie byť z titulu nároku na jednotlivé mesačné splátky. Súčasne poukázal na skutočnosť, že nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý je predmetom konania, keďže právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady „iura novit curia“. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak podľa názoru žalobcu porušilo tiež zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, a tým aj zásadu právnej istoty. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je z časti dôvodné.

8. Odvolací súd uvádza, že žalobca svoju procesnú obranu v odvolaní založil na týchto zásadných argumentoch: v prvom rade tvrdil, že v žalobe uviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, keď okrem iného tvrdil, že strany uzavreli dňa 4. decembra 2018 tri úverové zmluvy, z titulu ktorých poskytol žalovanej peňažné prostriedky. V druhom rade tvrdil, že ak aj súd vyhodnotil mimoriadne zosplatnenie za neplatné, mal mu priznať plnenie z jednotlivých splatných a nepremičaných splátok. V treťom rade žalobca namietol, že žalovaná nepoprela jeho tvrdenia týkajúce sa výšky splátok, ani dátumov ich splatnosti. Súd tak podľa názoru žalobcu mal mať preukázanú výšku a dátum splatnosti jednotlivých splátok z titulu zmlúv o úvere. Z toho vychádzajúc mal mať súd za preukázaný rozsah splatných a ešte nepremičaných mesačných splátok z titulu jednotlivých zmlúv o úveroch (bližšie pozri bod 2.1 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

9. V nadväznosti na konštatovaný procesný útok žalobcu v štádiu prvoinštančného konania odvolací súd zdôrazňuje, že v štádiu odvolacieho konania žalobca produkoval okrem niektorých argumentov, na ktorých zotrval od štádia prvoinštančného konania, navyše aj ďalšie skutočnosti, ktoré však v štádiu prvoinštančného konania ako prostriedky procesného útoku nepoužil. Žalobca až v štádiu odvolacieho konania parciálne dopĺňal a nahrádzal skutkové tvrdenia ohľadom preukázania dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, ktoré mu boli v prvoinštančnom konaní vytknuté, a pre absenciu ktorých súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. Konkrétne žalobca v odvolaní dopĺňal skutkové tvrdenia ohľadom výšky jednotlivých mesačných splátok, dátumom ich splatnosti. Zároveň žalobca v odvolaní dopĺňal skutkové tvrdenia ohľadom časového rozsahu splatnosti a omeškania žalovanej s platením splátok, na základe čoho vyčíslil sumárnu výšku nepremičaného nároku z titulu jednotlivých zmlúv o úvere (bližšie pozri bod 2.1 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

10. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

11. Podľa § 150 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

12. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

13. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

14. Podľa ustanovenia § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa Civilného sporového poriadku môže súd zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, resp. môže prihliadať iba na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany vrátane hmotnoprávnych námietok, ktoré strany sporu uplatnili v konaní pred súdom. Proces dokazovania je teda v právnej úprave obsiahnutej v CSP vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, dôsledne rešpektujúc princíp kontradiktórnosti sporového konania, ako aj na koncentračnej zásade. Odvolací súd uvádza, že zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov

procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP.

16. Z obsahu súdneho spisu nesporne vyplýva, že žalobca až v podanom odvolaní dopĺňal a nahrádzal nedostatočné skutkové tvrdenia na preukázanie svojho nároku, a to v rovine uvedenia výšky jednotlivých splátok úverov, dátumov ich splatnosti, rozsahu omeškania žalovanej (bližšie pozri bod 2.1 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Pokiaľ teda žalobca až v štádiu odvolacieho konania produkoval predmetné skutkové tvrdenia, uplatnil prostriedok procesného útoku oneskorene a odvolací súd už na túto formu procesného útoku žalobcu v zmysle § 150 ods. 1 v spojení s § 366 CSP neprihliadol. Odvolací súd uvádza, že žalobca v podanom odvolaní nepreukázal a netvrdil žiadne skutočnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 366 CSP, ktoré by eventuálne pripúšťali túto formu procesného útoku ako prípustnú novotu v odvolacom konaní. Keďže tento predpoklad žalobca nespĺnil, na novoty v odvolacom konaní odvolací súd nemohol prihliadnuť.

17. Odvolací súd, vychádzajúc z obsahu súdneho konštatuje, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu (ďalej len „žaloba“) domáhal od žalovanej zaplata sumy 1 593,69 eur s spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 557,82 eur od 3. augusta 2019 až do zaplata, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 eur od 17. augusta 2019 až do zaplata, vo výške 27,00 % ročne zo sumy 531,79 eur od 17. augusta 2019 až do zaplata a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 612,54 eur od 3. augusta 2019 až do zaplata, zo sumy 408,52 eur od 17. augusta 2019 až do zaplata, zo sumy 546,47 eur od 17. augusta 2019 až do zaplata, súdny poplatok vo výške 47,50 eur. Svoj nárok si žalobca uplatňoval z titulu uzavretých troch zmlúv o úvere dňa 4. decembra 2018, a to zmluvou o viazanom úvere I/, zmluvou o revolvingovom úvere II/ a zmluvou o revolvingovom úvere III/, a ktoré mimoriadne zosplatnil. Súd prvej inštancie posúdil mimoriadne zosplatnenie všetkých troch úverov za neplatné, čo v konečnom dôsledku odvolateľ ani v podanom odvolaní nenamietal. Odvolací súd tak vychádzajúc z nespornosti tejto skutočnosti konštatuje, že žalobcovi zostal nárok na zaplata jednotlivých splatných a nepremičaných splátok z titulu jednotlivých zmlúv o úvere.

18. Základnou podmienkou pre priznanie nároku žalobcu na zaplata jednotlivých splátok však zostáva riadne splnenie si povinnosti tvrdenia a preukázania tvrdení, ako správne uviedol súd prvej inštancie. Pritom platí, že povinnosťou žalobcu je uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností podľa § 132 ods. 1 CSP. Žalobca pre úspech v spore musí uviesť v žalobe také skutočnosti, z ktorých bude možné vyvodit' oprávnenosť jeho nároku a subsumovať rozhodujúce skutkové tvrdenia pod hypotézu konkrétnej hmotnoprávnej normy (tzv. substancovanie skutkových tvrdení). Je pritom potrebné brať na zreteľ logickú previazanosť tvrdení, ktoré by mali byť konkrétne a jednoznačné, aby neboli zameniteľné s iným skutkom. Uvedenie rozhodujúcich skutočností musí viesť k možnosti súdu preskúmať na základe vykonaného dokazovania ich správnosť, resp. pravdivosť. Táto podmienka nie je splnená, ak žalobca v žalobe (alebo v priebehu sporu) vymedzí skutkové tvrdenia len abstraktne. V prípade, ak si žalobca túto povinnosť nespĺní, nemôže súd za žalobcu tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia sám vyhľadať z predložených dôkazov, aby tým nahrádzal procesnú nečinnosť žalobcu. Podľa § 132 ods. 2 CSP totiž platí, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/188/2021 zo dňa 25. mája 2022).

19. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere II/ a zmluve o revolvingovom úvere III/ si žalobca svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 132 CSP riadne nespĺnil.

19.1 Vychádzajúc z obsahu žaloby odvolací súd uvádza, že žalobca v rozsahu svojho nároku z titulu zmluvy o revolvingovom úvere II/ v žalobe uviedol, že na jej základe žalovaná vyčerpala úver v rozsahu 365,74 eur. Žalovaná úver riadne nesplácala a napriek v zmluve dohodnutým splátkam uhradila žalobcovi len časť dlžnej sumy 30,- eur. Žalobca v rozsahu svojich tvrdení odkázal na zmluvu o revolvingovom úvere II/ (čl. 32), výpis z úverového účtu žalovanej (čl. 46), potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov (čl. 45). Odvolací súd konštatuje, že v skutkových tvrdeniach absentujú skutočnosti o výške jednotlivých splátok, dátume ich splatnosti, s ktorými splátkami sa dostala žalovaná do omeškania, resp. od kedy je žalovaná v omeškani, ktoré splátky žalovaná uhradila, a ktoré splátky si žiada žalobca priznať. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie zastáva názor, že bolo povinnosťou žalobcu v rozsahu zmluvy o revolvingovom úvere II/ riadne substancovať tvrdenia, ktoré sa odvíjajú od hmotnoprávneho základu, od ktorého si žalobca odvodzuje svoj nárok. To znamená, že ak si

žalobca svoj nárok odvodzoval z titulu zmluvy o revolvingovom úvere II/, v zmysle ktorej bola žalovaná povinná splácať úver v splátkach, bolo povinnosťou žalobcu v žalobe tvrdiť relevantné skutočnosti, ktoré by pre súd poskytovali dostatočný základ pre priznanie nároku žalobcu v rozsahu faktickej i právnej identifikácie jednotlivých splátok tak, aby mal súd objektívnu možnosť dokazovaním verifikovať takto tvrdené skutočnosti, bez ohľadu na to, či sa žalobca domáhal nároku z dôvodu mimoriadneho zosplatnenia alebo jednotlivých splátok. Odvolací súd tak v rozsahu nároku žalobcu z titulu zmluvy o revolvingovom úvere II/ má za to, že žalobca si svoju povinnosť tvrdenia riadne nesplnil, pričom uvedené skutočnosti nebolo možné bez pochyb vyvodiť ani z priložených dôkazných prostriedkov.

19.2 Vychádzajúc z obsahu žaloby odvolací súd uvádza, že žalobca v rozsahu svojho nároku z titulu zmluvy o revolvingovom úvere III/ v žalobe uviedol, že žalovaná na jej základe vyčerpala úver v rozsahu 546,- eur. Žalovaná úver riadne nesplácala formou mesačných splátok. Žalovaná uhradila len časť dlžnej sumy vo výške 30,- eur. Žalobca v rozsahu svojich tvrdení odkázal na zmluvu o revolvingovom úvere III/ (čl. 51), výpis z úverového účtu žalovanej (čl. 61), potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov (čl. 60). Odvolací súd konštatuje, že v skutkových tvrdeniach absentujú skutočnosti o výške jednotlivých splátok, dátume ich splatnosti, s ktorými splátkami sa dostala žalovaná do omeškania, resp. od kedy je žalovaná v omeškaní, ktoré splátky žalovaná uhradila, a ktoré splátky si žiada žalobca priznať. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zastáva názor, že bolo povinnosťou žalobcu v rozsahu zmluvy o revolvingovom úvere III/ riadne substancovať tvrdenia, ktoré sa odvíjajú od hmotnoprávneho základu, od ktorého si žalobca odvodzuje svoj nárok. To znamená, že ak si žalobca svoj nárok odvodzoval z titulu zmluvy o revolvingovom úvere III/, v zmysle ktorej bola žalovaná povinná splácať úver v splátkach, bolo povinnosťou žalobcu v žalobe tvrdiť relevantné skutočnosti, ktoré by pre súd poskytovali dostatočný základ pre priznanie nároku žalobcu v rozsahu faktickej i právnej identifikácie jednotlivých splátok tak, aby mal súd objektívnu možnosť dokazovaním verifikovať takto tvrdené skutočnosti, bez ohľadu na to, či sa žalobca domáhal nároku z dôvodu mimoriadneho zosplatnenia alebo jednotlivých splátok. Odvolací súd tak v rozsahu nároku žalobcu z titulu zmluvy o revolvingovom úvere III/ má za to, že žalobca si svoju povinnosť tvrdenia riadne nesplnil, pričom uvedené skutočnosti nebolo možné bez pochyb vyvodiť ani z priložených dôkazných prostriedkov.

19.3 Námietku odvolateľa, že žalovaná nepoprela tvrdenia týkajúce sa výšky splátok ani dátumov ich splatnosti hodnotí odvolací súd ako nedôvodnú a uvádza, že aktivácia pravidla vyjadreného v ustanovení § 151 CSP je podmienená splnením povinnosti tvrdenia zo strany žalobcu. Nie je možné vyžadovať, aby protistrana popierala neexistujúce tvrdenia. Nemožno preto voči žalovanej vyvodzovať následky v súvislosti s nepopretím skutočností, ktoré žalobca v žalobe ani netvrdil.

20. Napriek vyššie uvedenému hodnotí odvolací súd odvolanie žalobcu ako čiastočne dôvodné v rozsahu zmluvy o viazanom úvere I/. Vychádzajúc z obsahu žaloby odvolací súd uvádza, že žalobca v rozsahu svojho nároku z titulu zmluvy o viazanom úvere I/ v žalobe uviedol, že na jej základe poskytol žalovanej dňa 14. decembra 2018 úver vo výške 578,- eur, čo potvrdzuje výpis z úverového účtu (č. I. 26 a 27), a ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 24 mesačných splátkach vo výške 30,39 eur, so splatnosťou prvej splátky 15. januára 2019. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že žalovaná uhradila len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 30,39 eur. Žalobca v rozsahu svojich tvrdení odkázal na zmluvu o viazanom úvere I/ (čl. 12), výpis z úverového účtu žalovanej (čl. 26 a 27). Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania v rozsahu zmluvy o viazanom úvere I/ (bod 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku), mal preukázané že „výška úveru bola v sume 578,- eur s počtom mesačných splátok 24 vo výške 30,39 eur... Celková čiastka k zaplateniu predstavuje sumu 692,64 eur, pričom konečná splatnosť je dojednaná k 15. decembru 2020. Splatnosť mesačnej splátky bola dojednaná na 15. deň v mesiaci“. Z priloženého výpisu (č. I. 26 a 27) vyplýva bez pochyb, ako prehľad jednotlivých splátok, tak i prehľad čerpania a splácania úveru. V danom rozsahu, vychádzajúc zo skutočnosti, že žalovaná uvedené tvrdenia žalobcu nepoprela, je možné vzhľadom na obsah žalobných tvrdení a vzhľadom na jednoznačný obsah zmluvných ustanovení, v nadväznosti na prehľad čerpania a plnenia tohto viazaného úveru, bez pochyb vyvodiť, aká suma bola v prospech žalovanej z predmetnej úverovej zmluvy čerpaná, je zrejmé, že mesačné splátky boli vo výške 30,39 eur, a je zřejmý počet splátok, dátum splatnosti jednotlivých splátok a rozsahu omeškania žalovanej so splácaním splátok. S poukazom na vyššie uvedené je tak nutné dať v rozsahu nároku z titulu zmluvy o viazanom úvere I/ za pravdu odvolacím argumentom žalobcu, že súd prvej inštancie mohol mať v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku za preukázané základné skutočnosti, ktoré by umožňovali žalobcovi priznať nárok z titulu zmluvy o viazanom úvere I/ v rozsahu splatných a nepremičaných

splátok. V tomto smere potom neobstojí ani argument súdu prvej inštancie, že žalobca v rozsahu nároku z titulu zmluvy o viazanom úvere I/ neunesol bremeno tvrdenia.

21. Z vyššie uvedených dôvodov potom neobstojí záver súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcu v celom rozsahu zamietol z dôvodu nesplnenia bremena tvrdenia, čím porušil právo žalobcu na súdnu ochranu. Zároveň je nutné konštatovať aj nedostatočne zistený skutkový stav veci a aj nesprávne právne posúdenie veci, v dôsledku čoho odvolací súd po preskúmaní veci pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutého výroku II. a závislého výroku III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec podľa § 391 ods. 1 a 3 CSP vrátil súdu prvej inštancie na nové právne posúdenie a rozhodnutie.

22. Odvolací súd dodáva, že v priebehu odvolacieho konania došlo k právnej skutočnosti, t. j. k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, z pôvodného veriteľa: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky (ďalej len „pôvodný veriteľ“) na žalobcu. Reflektujúc na návrh pôvodného veriteľa zo dňa 12. júla 2023 rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 14CoCsp/18/2023-207 zo dňa 18. septembra 2023, právoplatné dňa 16. októbra 2023, o pripustení zmeny subjektov tak, že namiesto pôvodného veriteľa v konaní pokračuje so spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s. r. o., (žalobcom).

22.1 Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom do 21. júna 2023 t. j. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „Zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

23. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním tvrdené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd je povinný skúmať ju z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetného sporu je potrebné sa zamerať na vysporiadanie otázky platnosti postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorého bude môcť súd skonštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanej, ako spotrebiteľovi, domáha. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu, ktorá na daný právny vzťah dopadá.

24. Jednu z osobitných právnych úprav dotýkajúc sa podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského vzťahu predstavuje Zákon o bankách (§ 92 ods. 8) a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (§ 17). V tomto smere odvolací súd uvádza, že pôvodný veriteľ vystupuje v postavení pobočky zahraničnej banky, v dôsledku čoho sa na pôvodného veriteľa vzťahovala právna úprava Zákona o bankách (§ 1 v spojení s § 92 ods. 8) v otázke platnosti postúpenia pohľadávky. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo v rámci spotrebiteľského sporu k postúpeniu žalovanej pohľadávky

z pôvodného veriteľa ako pobočky zahraničnej banky na žalobcu ako nebankový subjekt, je potrebné sa zaoberať otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, skúmať podmienky platnosti postúpenia s ohľadom na splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj v zmysle ustanovenia § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. S poukazom na vyššie uvedené dôvody tak bude úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci vyzvať žalobcu na preukázanie splnenia zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojení s ustanovením § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch a v nadväznosti na to skúmať otázku platnosti postúpenia pohľadávky a aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súlade platnou právnou úpravou a judikatúrou. V prípade preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bude povinnosťou súdu prvej inštancie dôsledne skúmať zákonnosť uplatneného nároku žalobcu, vyhodnotiť predložené listinné dôkazy a rešpektovať aj zákonné limity ochrany spotrebiteľa. V nadväznosti na všetky uvedené okolnosti potom súd prvej inštancie nanovo právne nárok posúdi a nanovo meritórne rozhodne. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie potom rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP)

26. Nad rámec uvedeného odvolací súd poznamenáva, že neuniklo jeho pozornosti, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom konal o čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 18. mája 2022 (č. I. 97). Vychádzajúc z ustanovenia § 145 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 5.) konštatoval: „Žalobca podaním zo dňa 18.05.2022 zobral žalobu späť v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 557,82 Eur od 16.12.2020 až do zaplata, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 Eur od 17.08.2019 až do zaplata, vo výške 27,00 % ročne zo sumy 531,79 Eur od 17.08.2019 až do zaplata a v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 26,16 Eura a v tejto časti žiadal konanie zastaviť“. Toto konštatovanie zodpovedá obsahu späťvzatia žaloby (č. I. 97), v ktorom žalobca uviedol: „žalobca v súlade s ust. § 144 CSP berie návrh späť v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 557,82 Eur od 16.12.2020 až do zaplata, vo výške 27,48 % ročne zo sumy 365,74 Eur od 17.08.2019 až do zaplata, vo výške 27,00 % ročne zo sumy 531,79 Eur od 17.08.2019 až do zaplata a v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 26,16 Eura“.

26.1 S poukazom na vyššie konštatované je tak zrejmé, že nakoľko k čiastočnému späťvzati žaloby došlo v konaní ešte pred doručením žaloby žalovanej, ktorá bola žalovanej doručená až 1. júna 2022 (späťvzatie žaloby bolo súdu doručené dňa 19. mája 2022), súd prvej inštancie bol, bez potreby rozhodnutia uznesením o čiastočnom späťvzati žaloby, povinný konať ďalej už len o zvyšku nároku žalobcu. Preto ak súd prvej inštancie na základe čiastočného späťvzatia žaloby konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil, postupoval tak procesne nesprávne. Nakoľko však výrok I. napadnutého rozsudku nebol stranami sporu v rámci odvolacieho konania napadnutý a zároveň nejde ani o výrok závislý, ktorý by podliehal odvolaciemu prieskumu, odvolací súd na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie neprihliadal, avšak dodáva, že i napriek nesprávne postupuje z odôvodnenia súdu prvej inštancie zrejmé, že súd prvej inštancie po čiastočnom späťvzati žaloby konal a rozhodoval len o zostávajúcej časti, a preto nemožno dospieť k záveru, že by uvedený postup súdu relevantne dopadal na otázku zákonnosti napadnutého rozsudku.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).